

[Poul Dam.]

befolkningen dengang ikke ville gå med til 18 år, vil sige, at så må vi altså finde et andet tal med f. eks. 20, som har en eller anden begrundelse, i dette tilfældé, at det er myndighedsalderen.

Jeg tror, at det er væsentligt, at politikere mener det samme i 1971, som de mente i 1969, og de politikere, der dengang mente, at 18 års valgretsalder var rigtig, bør efter min opfattelse mene det samme i dag, uanset hvad der er sagt ved en folkeafstemning i mellemtiden. Den naturlige konsekvens er, at man siger, at så længe der ikke er øvet en sådan indflydelse på befolkningen, at befolkningens indstilling er blevet ændret, må denne mening fra politikernes side undlade at få udtryk i et lovforslag, der sendes til folkeafstemning. Så må man sige: vi kan altså ikke komme længere med valgretsalderproblemet i øjeblikket, vi kan ikke få gennemført de 18 år, som vi anser for rigtigt. Men i stedet for vælger man altså nu åbenbart fra flertallets side at gå ind for de 20 år og håber, at befolkningen vil gå ind for det.

Vi mener som sagt ikke, at det er rigtigt, og vi vil fastholde de 18 år. Vi mente, det var rigtigt dengang, vi mener, at det er rigtigt nu; vi mener, at det er rigtigt, uanset hvor ofte det bliver forkastet af befolkningen ved folkeafstemning, men derfor er det jo ikke sikkert, vi vil sende det til folkeafstemning ustandselig. Det er den anden sag. At overbevise befolkningen om, at ungdommen har ret til at få en sådan valgret, at ungdommen kun kan komme ansvarligt med i samfundet, hvis den får valgret, det er det, der er den centrale politiske opgave.

Man er ved denne lejlighed ikke kommet med de gamle begrundelser, men det er ganske klart, at hovedbegrundelsen for at nægte ungdommen valgret, enten det nu er politikerne, eller det er vælgere, er ikke den, at ungdommen ikke er interesseret i politik. Det er den, at i dag er ungdommen interesseret i politik, ungdommen har bare andre meninger end dem, som flertallet

har, og disse meninger vil man helst ikke have demonstreret ved valgene.

Vi ønsker at få fastslået, om det virkelig er sådan, at politikere mener noget andet i dag, end de mente for et par år siden, og derfor ønsker vi afstemning om vort ændringsforslag om en 18 års valgretsalder her i salen.

Sigsgaard: Må jeg i tilknytning til hr. Poul Dams sidste bemærkning sige, at man måske nok kan have den tanke indimellem, at en af årsagerne til, at det gik med lovforslaget om 18 års valgret i sin tid, som det gik, kan søges i det forhold, at der findes meget stærke kræfter i vort samfund, herunder ikke mindst den største del af pressen, der tilsyneladende ret bevidst arbejder på at skabe skel mellem generationerne, eller for at sige det på en mere præcis måde: mellem dem, der i dag så småt begynder at tage alt det, der hidtil har været fraser om demokrati, indflydelse osv., alvorligt, og så dem, der ikke vil acceptere, at de begreber tages alvorligt, dem, der er interesserede i, at indflydelsen og magten bliver liggende hos et mindretal. Jeg tror altså, at det er fundamentale politiske forhold, der gør sig gældende, når man diskuterer og tager stilling til spørgsmålet om valgretsalder, deri er jeg enig med hr. Poul Dam.

Jeg skal i øvrigt kun minde om, at vi i VS går ind for, at de, der i praksis betaler for den politik, der føres, også skal have den smule indflydelse på den, som valgreten kan give, og det er jo desværre kun en smule. De 18-20-årige betaler dyrt, de skal aftjene deres værnepligt, og de lider meget under boligforholdene f. eks., alene af den grund bør man selvfølgelig stemme for det ændringsforslag, hr. Poul Dam har stillet.

Ligesom den socialdemokratiske ordfører har jeg så i øvrigt hæftet mig ved, at regeringen har udskudt og udskudt nedsættelsen af valgretsalderen. Jeg hæfter mig i den forbindelse naturligvis også ved, at socialdemokratiet nu vil stemme imod det, de